

Proti exekuci na základě výměru úrazové pojišťovny dělnické podal dlužník na soudě exekuci povolivším žalobu o nepřipustnost exekuce, v níž uváděl, že exekuce jest proti němu vedena neprávem, poněvadž vymáhaného peníze nedluhuje, ježto pojistné za veškeré dělníky, v závodu svém zaměstnané, zaplatil a proti nesprávnému předpisu dalších poplatků podal odvolání, jehož vyřízení dosud nedostal. Soud první stolice odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva, rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by věc projednal a rozsoudil, maje za to, že žalobce v žalobě popírá, že nastaly skutečnosti pro dospělost nebo vykonatelnost nároku rozhodne (§ 7 odstavec druhý ex. ř.) a že jde proto o žalobu dle §u 36 čís. 1 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Z obsahu žaloby lze jasně seznati, že žalobce upírá žalované straně nárok exekučně vymáhaný, tvrdě, že není po právu, poněvadž žalované úrazové pojišťovně dělnické ničeho na příspěvcích nedluhuje. Rekursní soud má mylně za to, že jde o žalobu podle §u 36 čís. 1 ex. ř., přehlížeje, že tato žaloba předpokládá, že vymáhaný nárok po právu trvá, ale že nemůže dosud býti exekučně dobýván, poněvadž není ještě splatným, nebo vykonatelným (§ 7 odstavec druhý ex. ř.). Nárok žalované byl v řízení exekucním prokázán exekucním titulem, t. j. výměrem úrazové pojišťovny dělnické pro Čechy v Praze ze dne 16. února 1924, opatřeným doložkou vykonatelnosti zemskou politickou správou (§ 1 čís. 13 ex. ř. a jud. čís. 144), jímž žalobci bylo uloženo, aby zaplatil úrazové příspěvky, zjištěné na základě provedené revise. Řešiti otázku, zda byly žalobci úrazovou pojišťovnou vyměřeny příspěvky právem či nikoli, jsou povolány úřady správní podle předpisů práva veřejného a nemohl by se jí soud ani zabývat, kdyby žalobce výslovně tvrdil, že určité skutkové okolnosti, vymáhaný nárok rušící neb stavící, vznikly teprve po utvoření exekucního titulu, poněvadž i takové námitky jest vznésti u příslušného úřadu správního (§ 35 odstavec druhý ex. ř.).

Čís. 4336.

Dědic ze zákona, odmítnuvší napadnuvší mu dědictví nikoli bezpodmínečně, nýbrž toliko ve prospěch dědice ze závěti, jenž nebyl zároveň dědicem ze zákona, jest oprávněn přihlásiti se k dědictví ze zákona, byla-li závět prohlášena neplatnou a má nastati posloupnost ze zákona.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1924, R I 876/24.)

Matka zůstavitelova prohlásila u soudu pozůstalostního, že se vzdává veškerých svých nároků dědických na pozůstalost, a dodala výslovně, že tak činí ve prospěch svého vnuka a za předpokladů, že tento je dle

písemného posledního pořízení zůstavitelova ze dne 7. března 1916 jeho universálním dědicem. Ježto poslední pořízení ze dne 7. března 1916 bylo po té prohlášeno neplatným, přihlásila se zůstavitelova matka k pozůstalosti ze zákona. Pozůstalostní soud přijal dědickou přihlášku na soud, rekursní soud nevyhověl stížnosti manželky zůstavitelovy a napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací soud sdílí názor rekursního soudu, že zákonný dědic, odmítuvší dědictví nikoliv bezpodmínečně, nýbrž jen ve prospěch dědice ze závěti, který v tomto případě nebyl zároveň dědicem zákonným, smí se přihlásiti k dědictví ze zákona, pakliže ona poslední vůle byla potom pořadem práva prohlášena za neplatnou, a nastoupiti má posloupnost zákonná. Onu potomní dědickou přihlášku nelze pokládati za odvolání projevu, jímž se kdo vzdal bezpodmínečně dědictví a neporušuje se tím zásada §§ 806—809 obč. zák., že přihláška dědická neb odmítnutí dědictví jest neodvolatelná. Zde je stav ten, že projev zákonného dědice, jímž se vzdal dědických práv výslovně jen ve prospěch dědice ze závěti, stal se pro řízení pozůstalostní — otázky hmotného práva nepřicházejí tu v úvahu — bezpředmětným a právně bezvýznamným tím, že poslední vůle, jež byla jediným důvodem dědického práva osoby, v jejíž prospěch se vzdání stalo, prohlášena byla za neplatnou. Stěžovatelka vyslovuje názor, že i v tomto případě má býti delace považována za nestavší se a že dědictví připadá ostatním spoludědicům nebo zákonným dědicům a dovolává se mimo jiné Krainz-Ehrenzweiga, jež však necituje úplně. Neboť tento ve svém »Systemu rakouského občanského práva V. vyd. díl 2, část II. str. 428 též praví, že vzdání se dědictví ve prospěch třetího zpravidla není vzdáním se dědictví ve vlastním slova smyslu, nýbrž zcizením dědického práva dle §u 1278 obč. zák. Ale zde nejde o řešení právních otázek hmotného práva vůbec, nýbrž jen o otázku ryze formelní. Není-li v pozůstalostních spisech bezpodmínečné vzdání se dědictví, neměl ovšem soudce pozůstalostní po rozumu §u 122 nesp. říz. příčiny, by nepřijímal na soud dědickou přihlášku Františky V-ové ze zákona. Nemohlo býti proto dovolacímu rekursu vyhověno. K dalším vývodům stěžovatelky se podotýká, že v rámci §u 122 nesp. říz. nemůže též přijíti v úvahu otázka, zda nezletilý Václav V. nabyt z onoho podmíněného vzdání se práv dědických jako nástupce Františky V-ové nějakého hmotného nároku na pozůstalostní jmění, čili nic.

Čís. 4337.

Věřitel, jemuž byla přikázána k vybrání pohledávka již zaplacená, nemůže se dovolávat §u 469 obč. zák.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1924, Rv I 580/24.)